

1

Уяви звичайнісінького підлітка — хлопця чи дівчину. Який/яка живе на звичайнісінькій вулиці. У звичайнісінькому місті, на околиці. Думаю, ти вже розумієш, про що я хочу розповісти. Це особа Юна Звичайна (назвімо її/його коротко **ЮЗ**; і хоча ми будемо говорити про цю особу здебільшого «він», це для спрощення — насправді то може бути хоч хлопець, хоч дівчина). **ЮЗ**, певно, у вихідні годинами зависає в звичайному торговельному центрі, а потім іде додому їсти звичайну вечерю в звичайній оселі. Ти розумієш. Це все так, ну, по-звичайному...

А про отих місцевих зіркових синів і доньок (які наче народилися для того, щоб досягати висот і змінювати світ) я тобі скажу, що часом це не такий уже й високий політ. Ну, десь між місцевим ведучим прогнозу погоди і чуваком, який у 1980 році винайшов — але це не точно — найважливішу запчастину для сушарки. Отаке, бач, життя. Часом навіть нудніше, ніж найнудніший день у **Нудьгуванії**.

Чую, ти питаєш, про що ми оце тут розводимось? І чому так зосередилися на якомусь **ЮЗі** і його звичайнісінькому ліжку у звичайнісінькій спальні? Так отож: **ЮЗ** — звичайнісінький. Такий, як усі інші. А може, як і ти? Проте ось-ось відбудеться щось неймовірне.

**ЖИТТЯ ЮЗА ЗМІНИТЬСЯ.
НАЗАВЖДИ.**

Ні-ні, цю особу не вкусить радіоактивний павук, у неї не влучить блискавка, яка дасть **ЮЗу**...

СУПЕР СИЛУ

Одного разу, коли **ЮЗ** повертається додому, його тато і мама чекають на нього у дворі.

Вони щось задумали. **ЮЗ** у цьому переконаний. Мама перестрибує з ноги на ногу, як щаслива конячка, а тато просто усміхається. Так, усміхається. І **ЮЗ** знає, що це означає тільки одне. Вони купили йому якийсь сюрприз.

— Заплющ очі, — шепоче мама.

ЮЗ слухається, всерйоз сподіваючись, що це буде не останній сюрприз у його житті. Особливо після того випадку з батутом, коли все скінчилося дзвінком до рятувальників...

У цей час тато, страшенно радіючи, відчиняє двері гаража.

— Тепер можеш дивитися!

На секунду **ЮЗ** гадає, що він чогось не зрозумів.

Батьки ж стоять позаду й аж світяться від гордості.

— Ем-м, це ж стіл... — розгублено белькоче **ЮЗ**.
— Я знаю, на перший погляд здається, що це звичайний старий стіл! — відповідає тато, вистрибуючи вперед. — Проте ЦЕ стіл для тенісу!
Перш ніж **ЮЗ** наважується відповісти, мати дає йому в руки ракетку і м'ячик. Підліток не встигає оговтатись, як перед ним, через сітку, вже стоїть тато.
— Ну, чого чекаєш? — кричить мама як несамовита.
Тато має загрозовий вигляд, ніби ось-ось кинеться в атаку. Він розігрівается, тупцюючи на місці, й стає в бойову стійку, якої **ЮЗ** іще ніколи не бачив (хіба солодкий крендель формою нагадував подібну позу).
— Давай, ану спробуймо! — гукає батько з протилежного боку.

ЮЗ здивовано дивиться на батька понад натягнутою над столом сіткою. Звичайний вечір робить раптовий поворот. Проте **ЮЗ** упевнено тримає ракетку в очікуванні подачі... І саме в цьому місці ми з вами натискаємо на паузу. Чому? Бо це поворотний момент, де **ЮЗ** натрапив на велику розвилку у своєму житті.

*Ні, ні!
НЕ вилку!*

А РОЗвилку — момент, коли людина повинна зробити вибір між двома шляхами. Одна стежка поведе її тим самим звичайним і одноманітним життям. А друга дасть змогу вирушити в **прекрасну й захопливу подорож** — про що ми з вами й поговоримо далі.

Та залишмо найцікавіше на кінець і почнімо з першої стежки, яка приведе **Юза** на шлях...

ОСОБИ ЮНОЇ ЗВИЧАЙНОЇ

Отже, повертаємося до подій. Щосили зосереджуючись, **ЮЗ** чекає на подачу (чесно кажучи, чекає трошки задовго: тато забіг у будинок по свою щасливу спортивну пов'язку на голову). Наступне, що бачить **ЮЗ**, — м'ячик, який кулею летить прямо в нього. І... **ЮЗ** програє цю подачу. Без шансів. Ну нічого, думає він. Здається, тато непогано грає в пінг-понг. Або йому пощастило. Або це завдяки розминці перед грою. Або взагалі — щасливій пов'язці. **ЮЗ** пробує ще подачу. Цього разу м'яч вдалося відбити, проте він, відскочивши від столу, покотився кудись у двір.

- — Нічого страшного, — каже тато, — спробуй
- ще раз.
- **ЮЗ** червоний, мов буряк, і йому ця ідея не дуже
- подобається.
- Він подає. Цього разу м'ячик таки пролітає над
- сіткою, проте тато відбиває його з такою силою,
- що кулька ракеткою повертається і влучає підлітку
- прямисінько в лікоть.
- — Давай, друже! — підбадьорює тато, стрибаючи
- навколо, наче він профі. — Ти можеш краще!

ЮЗ підбирає м'ячик і на хвилюку замислюється, чи не попросити оту пов'язку, аби перев'язати лікоть. Проте, підходячи до столу, він раптом усвідомлює: йому не так уже й хочеться пробувати далі. Якщо він лишиться, то тільки слухатиме, як його підстьобуватиме тато (у якому, здається, пробудився олімпієць). Натомість він може піти у свою кімнату й провести вечір за відеоіграми. І останній варіант перемагає.

- — З мене вже досить, — каже він і кладе свою ракетку
- на стіл. — Та все одно дякую за гру.

Якийсь час батьки кричатимуть одне на одного. Точніше, мама сваритиме тата за те, що той був надто жорстким і не піддався. Та досить швидко стане ясно, що це **ЮЗ** просто **не горить бажанням** приймати нові виклики.

— Але в мене не виходить, — протестуватиме **ЮЗ**, коли наступного тижня тато знову запропонує пограти. Та й синець на руці тільки-но зійшов...

— Може, тобі спробувати пограти з Ендрю? — пропонує мама.

Проте це буде взагалі кошмар для **ЮЗа**. Його брат спортивніший не те що за тата — за олімпійського чемпіона. **ЮЗ** аж ніяк не хоче програти цьому телепню, який ще й розп'якає про це всій школі.

— Та ні, дякую, — зітхає **ЮЗ** і розвертається до своєї кімнати. — Все одно Ендрю грає краще, ніж я.

Час минає. Тато перемикається на гольф, а стіл для тенісу вкривається пилюкою. Мама постійно складає татові ключки для гольфу, а коли їй набридає брак вільного місця в домі, вона збирає їх у купу і продає сусідові за копійки.

А тим часом **ЮЗ** продовжує пливати за течією життя. Учителі зі школи кажуть, що він міг би вчитися краще, проте ні. Для нього виклики — це труднощі, тому він їх уникає. Й ігнорує прохання батьків частіше виходити зі своєї кімнати. Із джойстиком в одній руці та снєками в другій він займається... ну...

НІЧИМ.

Скажімо прямо: особа **Юна Звичайна** цілком відповідає такому імені.

Але одного дня, коли він проглядатиме відео про спорт, аби якось згаяти час, він натрапить на пряму трансляцію фіналу національного чемпіонату з настільного тенісу. І в якусь мить його не надто вдала спроба зіграти в пінг-понг нагадає про себе. Матч проходить у якійсь величезній залі — сотні глядачів напружено спостерігають за грою. Камера наближається до гравця, бере його зблизька. Він цілковито зосереджений і максимально спокійний, ніби спеціально тренувався для цієї миті. **ЮЗ** випростується — його увага прикута до екрана. Бо гравець перед його очима, який саме готується зробити подачу, здається дуже знайомим...

У мене
НЕ
виходить!

З мене
досить.

Він
усе одно
грає
краще.